

Vse informacije v spisu organa za finančni nadzor niso nujno zaupne

Informacije, ki so lahko bile poslovne skrivnosti, načeloma izgubijo zaupnost, če so stare pet let ali več

Ewald Baumeister je eden od vlagateljev, ki so bili oškodovani zaradi dejavnosti nemške družbe Phoenix Kapitaldienst, katere poslovni model je temeljil na goljufovem piramidnem sistemu. Nad družbo Phoenix je bil v letu 2005 uveden postopek zaradi insolventnosti, zaradi česar je ta družba prenehala in je od takrat v postopku sodne likvidacije.

E. Baumeister je Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (nemški zvezni urad za nadzor finančnih storitev) zaprosil za dostop do nekaterih dokumentov v zvezi z družbo Phoenix, kot so posebno revizijsko poročilo, poročila revizorjev, interni dokumenti ter poročila in korespondenca, ki jih je ta urad prejel ali pripravil v okviru svoje dejavnosti nadzora nad družbo Phoenix. Ker mu je Bundesanstalt dostop do teh dokumentov zavrnil, je E. Baumeister uveljavljal sodno varstvo pri nemških sodiščih.

Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Nemčija) v tem okviru Sodišču predlaga, naj pojasni obseg direktive o trgih finančnih instrumentov¹, v skladu s katero pristojne organe zavezuje obveznost poklicne skrivnosti in v skladu s katero ti, razen v primerih, ki so izčrpno navedeni v Direktivi, ne smejo razkriti zaupnih informacij, ki so jih prejeli.

Sodišče je z današnjo sodbo **najprej odločilo, da niso vse informacije v zvezi z nadzorovanim podjetjem**, ki jih je to podjetje posredovalo pristojnemu organu, in vse izjave tega organa, ki so v njegovem spisu v zvezi z nadzorom (vključno z njegovo korespondenco z drugimi službami), **brezpogojno zaupne informacije, zajete z obveznostjo, da se ohrani poklicna skrivnost**.

S to opredelitvijo so zajete informacije, ki, prvič, niso javne in, drugič, z razkritjem katerih bi obstajala nevarnost posega v interese tistega, ki jih je predložil, oziroma tretje osebe ali pa nevarnost posega v pravilno delovanje sistema nadzora dejavnosti investicijskih podjetij, uvedenega z Direktivo.

Sodišče nato pojasnjuje, da **informacije, ki so lahko bile poslovne skrivnosti, načeloma izgubijo zaupnost, če so stare pet let ali več**. Izjemoma je lahko drugače, če stranka, ki se sklicuje na takšno zaupnost, dokaže, da so te informacije kljub svoji starosti še vedno bistveni element njenega poslovnega položaja ali poslovnega položaja zadevnih tretjih oseb. Vendar Sodišče opozarja, da ti preudarki ne veljajo za informacije, katerih zaupnost bi lahko bila utemeljena iz drugih razlogov od tistega, v skladu s katerim so pomembne za poslovni položaj zadevnih podjetij, kot so informacije v zvezi z metodologijo in strategijami nadzora pristojnih organov.

Sodišče poleg tega ugotavlja, da se splošna prepoved razkritja zaupnih informacij, določena z Direktivo, nanaša na informacije, ki jih je treba kot zaupne opredeliti ob preučitvi prošnje za razkritje, ne glede na opredelitev teh informacij v času, ko so bile posredovane pristojnim organom.

¹ Direktiva 2004/39/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o trgih finančnih instrumentov in o spremembah direktiv Sveta 85/611/EGS, 93/6/EGS in Direktive 2000/12/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi Direktive Sveta 93/22/EGS (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 7, str. 263).

Sodišče nazadnje poudarja še, da **lahko države članice še vedno varstvo pred razkritjem razširijo na celotno vsebino spisa pristojnih organov v zvezi z nadzorom** ali, nasprotno, dopustijo dostop do informacij, ki jih imajo pristojni organi in ki niso zaupne informacije v smislu Direktive. Edini namen Direktive je namreč ta, da se pristojnim organom naloži, da razkritje zaupnih informacij praviloma zavrnejo.

V obravnavanem primeru mora Bundesverwaltungsgericht preveriti, ali so informacije, ki jih ima Bundesanstalt in za razkritje katerih je zaprosil E. Baumeister, zajete z obveznostjo varovanja poklicne skrivnosti, ki jo mora ta organ spoštovati v skladu z Direktivo.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793